

Kúzelník Hapči

Jeseň je nádherné ročné obdobie. Plné pestrofarebných stromov a lístia. Oliver miloval zbieranie listov a ich otláčanie na papier. Vždy cestou z prechádzky vyberal tie najkrajšie a premýšľal akou farbou ich namaľuje.

- Mami. Tento list má tvar srdca. Namaľujem hooo červenou.
- A tento vyzerá ako babkina torta.
- A tento ako mesiac.

Takto fantazíroval s každým listom. Keď prišiel domov, rýchlo utekal do svojej izby.

Na stôl rozložil vodové farby, každý list namaľoval a otláčil na papier.

- Hapči....

Kýchol si Oliver.

- Hapči...

- Oliver. Pod', zmeriame ti teplotu.

Zakričala mama.

Oliver našťastie chorý nebol, len mal alergiu. Nebola to vážna alergia, ale to kýchanie a svrbenie v nose bolo otravné.

- Maminka, ja nechcem byť avergický. Prosím, urob mi čajík, aby som bol zdravý. Dobré?

Maminka odišla do kuchyne a pre radosť mu uvarila čaj.

- Tento čaj ti pomôže na tú tvoju nie avergiu, ale alergiu. Čaj s medom vždy pomôže. Alebo štipec na noc.

Zasmiala sa, uložila Olivera do postele a prikryla perinou. Oliver zatvoril oči a ocitol sa pred kozmickou raketou. Nastúpil do rakety a znovu sa spolu s Tomášom vybrali na cestu za novým dobrodružstvom.

Kozmická raketa sa rýchlo približovala k planéte, ktorá vyzerala ako kúzelnícky klobúk. Oliver mal pocit, že sa miestami trblieta. Raketa vysunula podvozok a pristála na obrovskej lúke. Široko ďaleko nebolo nikoho.

- Tomáš. Veď tu nikto nie je.
- Kvak. Ja som tu.

Oliver a Tomáš sa obzerali navôkol, ale nikoho nevideli.

- Kvak. Tu som.

Na zemi vedľa nich sedela na kameni veľká žaba.

- Ty vieš rozprávať?

Opýtal sa Oliver a už, už ju chcel prstom pichnúť.

- Ani sa neopováž do mňa pichnúť. Som zakliaty žabiak. Moje meno je kúzelník Hapči. Prosím, ak môžete pomôžte mi.

Tomáš sa začal smiať.

- Ak si kúzelník, tak sa premeň naspäť sám.
- Noo, nooo to nemôžem, ale viem kde mi pomôžu. Prosííím, zoberte ma so sebou. Mám malé nohy, a tak ďaleko neodskáčem, kvak.

Oliver vyskočil od radosti.

- Dobrodružstvo a dokonca môžeme pomôcť zakliatemu kúzelníkovi!

Žabiaka si položil na plece a začali kráčať.

- O dvesto metrov zabočte doľava.

Skríkol žabiak.

- Ak môžete, otočte sa do protismeru.

Opravil sa žabiak.

- Hapči, tvoje navigovanie nefunguje.
- Ale áno Oliver, sme na mieste. Teraz musím vysloviť zaklínadlo a naše kúzelnícke mesto sa objaví.

Oliver položil žabiaka na zem a zvedavo sa pozeral. Ešte nikdy nevidel žiadne kúzlo.

- Kvak, kvak...

Odkošlal si žabiak. Postavil sa na zadné nohy a začal:

- Abraka dabra, čáry máry, nech sa mesto znovu zja ...hapči!
Hapči sa poobzeral a znovu začal.

- Abraka dabra, čáry máry, nech sa mesto znovu zja ... hapči!

- Si v poriadku?

Opýtal sa Oliver. Hapči vyzeral nešťastný.

- Viete, ehm, ja mám alergiu na kúzla. Skúšal som nové kúzlo, kýchol som si a premenil som sa na žabiaka.

Oliver a Tomáš sa znova začali smiať. V tom Olivera niečo napadlo.

- Môžem to kúzlo skúsiť ja?
- Kvak, na to potrebuješ roky štúdia.

Oliver však žabiaka neposlúchol. Zatvoril oči a začal:

- Abraka dabra, čáry máry, nech sa mesto znovu zjaví.

Žabiak len krútil hlavou.

- Ja som ti vravel. Len skúsený kúzelník to dokááá...

Nestihol však dopovedať ani len vetu, keď sa zrazu ocitli v meste plnom kúzelníkov. Každý kúzelník mal dlhu sivú bradu a držal palicu. Kúzelníci

sa prechádzali, alebo sa vznášali nad zemou hore-dole. Naokolo sa nachádzali rôznorodé domy v tvare veží alebo kúzelníckych klobúkov.

- Tam, tam je naša veža.

Oliver sa pozrel smerom k veži, ktorá bola iná ako ostatné. Vyzerala, že je vytvorená len z kníh. Všetky knihy boli poskladané dookola ako také tehly. Okná tvorili hrubé encyklopédie a len dvere boli drevené.

Vošli do veže a v strede miestnosti sedel starý kúzelník s okuliarmi na očiach.

- Áno, áno...

Mrmlal si popod šedivé fúzy a návštevníkov ignoroval.

- Kvak, kvak.

Odkašlal si Hapči a starý kúzelník pokračoval ďalej v čítaní.

- Dobrý deň prajeme.

Vystúpil dopredu Tomáš a zaujal kúzelníka.

- Pri merlinovej brade, koho nám sem čerti nesú.

- To som ja, Hapči.

Vykríkol Hapčí.

- Hapči, synak. Koľkokrát som ti opakoval, že nemáš používať kúzla. Pozri ako to zas dopadlo. Som rád, že si sa nepremenil na kameň ako naposledy. Hľadal som ťa dva týždne.

- Ale ocko, vieš že chcem byť kúzelník. Chcem byť ako ty!

- Raz budeš Hapči, ale teraz...

Otec luskol prstom a miesto žabiaka sa ocitol pred Oliverom strapatý chlapec. Celý bol oblečený v čierno-červenom plášti s našitými malými striebornými hviezdami.

- Vítam vás, moje meno je kúzelník Knihomol a môjho syna Hapčiho ste už spoznali. Mrzí ma, že vám spôsobil starosti. Viete, strašne chce byť kúzelníkom, ale kvôli alergii sa mu to nedarí.
- Som alergický na kúzla. Vždy keď začnem s vyslovením kúzla, svrbí ma nos a kýchnem si.

Povedal Hapči a poškrabal si pehavý nos.

- Dostal som nápad Hapči, počkajte tu.

Oliver vybehol na ulicu a stratil sa v uličkách mesta. O chvíľu bol naspäť a v ruke držal štipec na prádlo.

- Hapčí, skús si to dať na nos a začni s kúzlom.

Hapči si založil na nos štipec. Otočil sa k poháru na stole a začal s fufňavým hlasom.

- Čáry máry hop hop hop, nech pohár vyletí až po strop.

Pohár sa začal triasť a ocitol sa vo vzduchu. Hapči začal od radosti skákať a tancovať po izbe.

- Hurá! Konečne môžem byť kúzelníkom, hapči hapči haaapči!
Začal kýchať Hapči a štipec odletel do kúta miestnosti.

- Mám nápad.

Povedal kúzelník Knihomol a z vrecka vytiahol dlhú šnúрку. Prevliekol ju cez štipec a zavesil Hapčimu okolo krku.

- Tak a teraz ti už nikam neodletíš.

Dodal s úsmevom.

Hapči sa rozbehol k Oliverovi a Tomášovi a objal ich.

- Ďakujem Vám priatelia, teraz zo mňa konečne bude ten najväčší kúzelník.

Oliver a Tomáš pomaly kráčali do kozmickej rakety a tešili sa, že si našli nového kamaráta.

